

[Valdemar Thomsen.]

nærmere beviser — har taget Grunden bort under den, og fordi der uden Tyskland ikke er nogen Balance mulig.

Om dette Spørgsmaal slutter Harald Nielsen med at sige: Sejrr for den ene Part er ensbetydende med vidtrækkende og dybtgaaende Forandringer i den anden Parts statslige Eksistens, og det er en Kamp, i hvilken paa lang Sigt Europas Interesse staar mod baade England og Rusland, mod Rusland, fordi dettes Vækst betyder Europas Udslettelse, og mod England, fordi denne Magt nu ikke længere er i Stand til at sikre Europa mod Rusland, ikke længere er i Stand til, saaledes som de militære Forhold har udviklet sig, at gennemføre sin traditionelle Balancepolitik.

For at vise, hvordan det staar til med Englands Balancepolitik, henleder Harald Nielsen Opmærksomheden paa den opsigtsvækkende Tale, som Sir Stafford Cripps holdt i Januar Maaned, af hvilken man maatte faa det Indtryk, at venskabelige Henstillinger vilde blive Englands Tilskud til Europas Nyordning, „der i øvrigt helt og holdent i Tilfælde af de allieredes Sejrr vilde være afhængig af Sovjetunionens Forholdsbefindende“, tilføjer Harald Nielsen.

For med faa Ord at give det rette Helhedsbillede af Harald Niensens Indlæg skylder jeg endnu at gøre opmærksom paa Forfatterens Understregning af, at de militærtekniske og strategiske Forhold ikke er det eneste, man maa regne med, hvis man vil ordne Europas Skæbne. De nationale Forhold er, siger han, i ikke mindre Grad givne Forudsætninger, der ikke er til at komme uden om, og han tilføjer: Skal der tænkes en Nyordning, maa den altsaa blive til ved et Kompromis mellem disse lige uomgængelige Hensyn. Og derfor anbefaler han Forstaaelsens Vej.

Forfatteren Harald Nielsen og General-auditor Pürschel behandler i de smaa Pjecer, jeg nu har henledet Opmærksomheden paa, de samme store Spørgsmaal, og de kommer i det væsentlige til samme Resultat. Enhver vil have Udbytte af at læse dem, og Rigsdagsmænd burde unde sig selv den Tilfredsstillelse, det er at se Problemerne sagligt og grundigt belyst.

Frits Clausen: Ved denne afsluttende Behandling af Statens Finansbudget er det ikke muligt — og det er sikkert heller ikke Meningen — at fremsætte en udtømmende Kritik af Regeringens Finanspolitik. Jeg anser det dog for min Opgave at fremdrage nogle typiske Eksempler paa,

hvorledes denne Finanspolitik staar i skarp Modstrid med de nationalsocialistiske Principper.

Jeg kan i saa Henseende henvise til Statens Laanepolitik i al Almindelighed og til det sidste, den 18. ds. udbudte Statslaan i Særdeleshed. Det var, som bekendt, et 4 pCts Laan paa 60 Mill. Kr., som blev udbudt til en Kurs af 98 $\frac{1}{2}$. Laanet var næppe udbudt, før det var overtegnet med ca. 25 pCt. Dette viser ganske tydeligt, at Laanet maa have været udbudt paa alt for gunstige Betingelser. At dette vilde være Tilfældet, burde Regeringen have kunnet forudse, eftersom den i finansiell Henseende langt mindre godt underbyggede Københavns Kommune et Par Uger i Forvejen fik et 4 pCts Laan paa 40 Mill. Kr. til en Kurs af 97 $\frac{3}{4}$ overtegnet paa ca. $\frac{1}{2}$ Time. Paa denne Baggrund er det for os Nationalsocialister ikke alene uforstaaeligt, men i allerhøjeste Grad forargeligt, at man sløser saaledes med de offentlige Midler, medens man paa andre Omraader viser den yderste Karrighed. Jeg kan i saa Henseende henvise til de københavnske Sundhedsplejersker, der maatte udfolde de største Anstrengelser for at samle nogle faa Tusind Kroner sammen, for at Baggaardenes Mødre kunde faa et haardt tiltrængt Landophold.

Men naar det gælder om at skaffe Højfinansens en Millionfortjeneste uden noget som helst Arbejde og uden nogen som helst Risiko for Kapitalen, saa er Regeringen til Tjeneste. Den har overladt Storbankerne og det jødiske Vekselererfirma R. Henriques jun. et Statslaan til 97 $\frac{1}{2}$ pCt., som Dagen efter blev overtegnet til Kurs 98 $\frac{1}{2}$, hvad der betyder en Nettogevinst paa 600 000 Kr. til disse spekulationskapitalistiske Institutioner. Den Kurs, man har udbudt Laanet til, 98 $\frac{1}{2}$, er den samme, som for Tiden noteres for de aabne 4 pCts Kreditforeningsserier. Staten skulde jo nok kunne paaregne en lidt højere Kurs, end private Grundejere kan opnaa. Man har svært ved at frigøre sig for den Tanke, at der ikke kan røres ved Statens Finanser, uden at der hver Gang skal sikres Højfinansens en ganske ublu Tribut paa Folkets Bekostning.

Hvor Regeringens Finanspolitik staar i mindre skarp Modstrid til de nationalsocialistiske Principper, er dens Dispositioner efter bedste demokratiske Mønster enten for svage, eller de kommer for sent — eller begge Dele. Et godt Eksempel herpaa har vi i Regeringens Stilling til Boligbyggeriet. Først da Bolignøden for